Давид КЕЦМАН ДАКО

ОЧИ ПРЕПУНЕ СЈАЈА

Питер СТОУН: „НЕКИ ТО ВОЛЕ ВРУЋЕ“; Адаптација и режија: Зоран РАКИЋ; Извођење Глумачко-плесног ансамбла Студија БИС , Београд

Велики ризик, али тим пре и већи, захтевнији изазов: дело које је захваљујући истоименом филму проглашено најбољом комедијом свих времена, адаптирати за сценско извођење и уз то га са аматерским, и глумачким и плесним ансамблом, и све по високим захтевима властитог наума, а примереног свим (не)могућности једног ансамбла и сам поставити с таквом ведрином и радошћу игре као да нечег другог, узорног (по истом сценарију) није ни било.

На успех се може рачунати тек ако се постигне сагласје свега оног што у добру, гледљиву, разгаљујућу, ведру представу ваља као предложак свему најпре уложити/уградити, а што ће, с тако добром концепцијом, уз ничим спутану самоувереност младог ансамбла, да уз музику ведрог ритма, при чему је љубав кључна реч, све што чини може израсти у сценску креацију која само на њих (на актере) може да личи. Била то, као и у овој представи београдског Студија БИС!, музика и незаборавни шлагери старих, добрих времена, ово је представа у којој и младост времена садашњег може да препозна себе. И да се испуни радошћу.

Зоран Ракић, аутор адаптације и редитељ, истовремено и сценограф, али и аутор избора музике, (очито, реч је о веома умешном позоришном посленику), са младим, даровитим и веома добро уиграним глумачко-плесним ансамблом у знатној мери успева до достигне управо такво, за водвиљски тип представа неопходно, пресудно сагласје. Од глумачког дела ансамбла тражио је управо оно на шта са сигурношћу може да рачуна: посвећеност задатој улози и радост, полетност игре, веру глумца у вредност оног што му је поверено да сценом буде, готово као да је на јави, у његовом / њеном будном сну / представи о лику у кога се преображава како би замисао била сценом остварена.

Тако је и са плесним делом овог ванредно добро уиграног ансамбла који је, готово без слабих места у следу, и редитељских замисли и кореографских, лепршавих слика, брзог ритма, с мером и замишљених и доследно заокружених призора, који дочаравају оно

што је, иначе, без других техничких помагала, за разлику од филма, сценом тешко остварљиво.

Драму два музичара, саксафонисте Џоа и басисте Џерија, који будући да су очевици једног стравичног масакра, бивају принуђени да промене идентитет и да се крију као чланови једног женског оркестра, у ведру сценску игру преображавају двојица младих и веома талентованих глумаца Петар Кораћ, (Џери/Дафна) и Немања Мједењак (Џо/Џозефина). Сваки је, дакле, у двострукој улози, али обојица с подједнаком пажњом граде / нијансирају сваки од ликова, и то на начин којим се дочарава унутрашња драма све те нелагоде изнуђене борбом за голи опстанак. Ово су доиста два најбоља глумачка остварења у ансамбл-представи, али ипак до потпунијег изражаја долази посебност глумачког талента Петра Кораћа.

Хвале вредна су и глумачка остварења Лидије Савић (Пуслица), Андреја Буњца (Гас Пламени), Ђорђа Накића (Бизгов) и Невене Георгијевић (Слатка Џези). Заслуге за тако добро остварену представу готово подједнако припадају здушној игри оба, и глумачког и плесног ансамбла. Синхронизација глумачке игре и плеса таква је да се брише оно пуко разграничење шта, кад, како и чему неко и нешто више припада, глума плесу, или плес глуми.

Јесте да је ово музичка комедија више типа водвиља него мјузикла, али вредности креације у целини доприноси, осим осталог, и то што при градњи/развоју драматичног тока сценског збитија није избрисана и она нежна, лирска нота којом је проткана ова прича о нелагоди кад се јава умеша у снове. И то не у било какве снове, него у оној сан о љубави, а њоме и о увек могућој срећи. Сан неостварљив без оног другог, чији поглед и наше очи испуњава сјајем.

Успешан, разгаљујући почетак 55. (дупла петица) републичког фестивала у Кули. Радост игре каква нам пре и после живота на сцени тако пуно недостаје.

/ Критика објављена у Билтену
55. Републичког фестивала аматерских
позоришта Србије у Кули, јун 2013/